

ת"פ 34770/07/18 - מדינת ישראל נגד עזרא נאווי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 34770-07-18 מדינת ישראל נ' נאווי
תיק חיצוני: 958/2016

בפני המאשימה נגד הנאשם
כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
מדינת ישראל ע"י פמ"י (פלילי) - עו"ד חן בן-שלום
עזרא נאווי
ע"י ב"כ עוה"ד לאה צמל, איתן פלג, אסף גולן

החלטה

1. עניינה של ההחלטה בטענות מקדמיות וכן ב"טענת זוטא" שהעלו סניגוריו של הנאשם, אשר יפורטו בהמשך.

הרקע וכתב האישום

2. טרם פירוט הטענות והדיון בהן, אעמוד על רקע הדברים וכתב האישום, אשר מייחס לנאשם ביצוע עבירה של **איסור גיוס והתגייסות**, לפי סעיף 7א(ב) סיפא לחוק יישום הסכם הביניים בדבר הגדה המערבית ורצועת עזה (הגבלת פעילות), תשנ"ה-1994 (להלן - **החוק היישום**).

3. כתב האישום מייחס לנאשם, הלכה למעשה, פעילות שיטתית של מסירת מידע לגורמי המודיעין והסיכול ברשות הפלסטינית, בכל הנוגע לחשדותיו למכירת קרקעות בגדה המערבית ע"י ערבים ליהודים, בהיותו פעיל הארגון "תעאיוש" באזור דרום הר-חברון. מיוחסת לנאשם יוזמה בקידום העברת המידע ויציאת הקשר עם גורמי הרשות הפלסטינית.

4. יצוין, כי המידע שהוביל לפתיחת החקירה נבע מפעילות סמויה של פעילים בארגון "עד כאן", שביקשו לחשוף את פועלו של הנאשם, כשחומרים שונים, לרבות סרטים, הועברו לתוכנית תחקירים טלוויזיונית, ואף שודרו לציבור הרחב, עובר למעצרו של הנאשם בעקבות זאת.

5. הנאשם נעצר במהלך חודש ינואר 2016 ביחד עם נוספים, בחשד לגרימת מותו של סוחר קרקעות ערבי ובחשד לביצוע עבירות נוספות. פרשה זו זכתה לתהודה נרחבת בתקשורת וביציבור. הנאשם היה עצור מספר שבועות עד לשחרורו, והדיונים התנהלו הן לפני, בשלב החקירה, ולפני שופטים נוספים בערכאה זו ובבית המשפט המחוזי.

6. נטען, כי במעשים האמורים, בהיות הנאשם אזרח ישראלי, הוא פעל בשירותם של גופי המודיעין של כוחותיה המזוינים של המועצה (הרשות הפלסטינית), בניגוד להוראות סעיף 7א(ב) לחוק הישום.

מהלך הדין

7. בתיק זה טרם ניתנה תשובה לאישום, והוא מצוי בשלב בירור של הטענות המקדמיות. בהקשר זה, הוגשו מעין עיקרי טיעון בכתב, והתקיים דיון, שלאחריו הגישו הסניגורים חומרים נוספים, להם הגיבה המאשימה.

טענות הסניגורים בתמצית

8. אשר לטענות המקדמיות, כולן נטענו מכוח טענת "הגנה מן הצדק" לפי סעיף 149(א)(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן - **החסד"פ**).

א. **אכיפה בררנית** - נטען, כי הנאשם פעל כ"מתלונן" בעת שפנה לגורמים המוסמכים ברשות הפלסטינית, ומצא עצמו נאשם בעבירה של פעילות למען גופי המודיעין הפלסטינים, בעוד "הסמויים" של ארגון "עד כאן" שהיו שותפים לאותם מעשים לא הועמדו לדין, הגם שנחקרו באזהרה. בהקשר זה נטען בעת הדיון, כי אותם "סמויים" היו בגדר "סוכן מדיח" שדחפו באופן פעיל ויוזם את הנאשם לבצע את המעשים, ובכך חטאו בעצמם והחטיאו אותו, לתפיסתם. עוד נטען, כי יש לפקפק בקבילות ובכשרות הראיות שהומצאו ע"י אותם "סמויים".

ב. **הגנה מן הצדק** - נטען, כי חקירתו של הנאשם בחטא נולדה, ומקורה אך ורק במסע רדיפה פוליטי שיטתי ומגמתי של גורמים שונים נגדו, בשל אמונותיו הפוליטיות ומעשיו הנגזרים מכך. בהקשר זה הובאו, במסגרת השלמת טיעונים בכתב, אסמכתאות, לכאורה, לכך שהנאשם "נרדף" לא רק במסגרת הליך זה, אלא במסגרת הליכים נוספים, שהסתיימו בזיכוי מהדהד באחד מהם, ובפסיקת פיצויים לטובת הנאשם, בהם נשאה המדינה, ביותר מהליך אחד, ואף בהסכמה, במסגרת פשרה.

9. אשר ל"טענת הזוטא" סבורים הסניגורים, כי הודאותיו של הנאשם במסגרת חקירתו בתיק זה אינן קבילות, ואין הן עומדות בתנאי הסף של סעיף 12 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, וזאת מן הטעמים הבאים:

א. **ייחוס סעיף אישום ללא תקדים וללא בסיס משפטי ועובדתי תוך פגיעה בזכויות יסוד של הנאשם** - נטען, כי אין תקדים להגשת כתב אישום לפי סעיף החיקוק הספציפי - עובדה עליה אין מחלוקת (פרו', עמ' 13, ש' 19-21). עובדה זו באה לידי ביטוי בכך שהנאשם כלל לא הוזהר, ופשיטא שלא נחקר על אודות עבירה זו, עת נחקר במשטרה. בפועל נחקר על עבירות רבות וקשות, וביניהן "מגע עם סוכן חוץ" ועבירת רצח, **בשעה שהיה ברור למדינה לכתחילה, כי אין לכך כל בסיס**, תוך פגיעה בזכויותיו היסודיות של הנאשם והטעייתו - הנאשם הוטעה כשהוזהר כי הוא חשוד ב"מגע עם סוכן זר", שכן הדבר הובילו למתן תשובות שלדעתו, ניקו אותו מאותה עבירה, אך בה בעת כרו לו פח ייקוש, שכן תשובותיו, הפלילוהו, לכאורה, בעבירה הנוכחית שיוחסה לו. מכאן שההטעייה המכוונת, כנטען, סללה לנאשם את הדרך להפליל עצמו;

ב. **מניעת המפגש עם עורך דין ננקטה שלא כדין ובהיעדר כל סמכות או הצדקה** - נטען, כי ייחוס העבירה של מגע עם סוכן חוץ, הקנתה למדינה יתרון בלתי מוצדק, בלתי מבוסס ובלתי הוגן, שאפשר לה להפעיל צעד חריג, הנובע מחשד לביצוע עבירת ביטחון, בדרך של מניעת מפגש עם עורך דין - צעד שקיבל גושפנקא שגויה, לדעת הסניגורים, מצדו של בית המשפט. הדבר אפשר את המשך הטעייתו של הנאשם, שמסר הודעותיו ללא ייעוץ, וגם כאשר הוסרה המניעה, מסד הנתונים שעל סמכו פעלו הסניגורים, היה מטעה, ולא אפשר להם לתת לנאשם ייעוץ אפקטיבי שיסייע לו לשמור על זכויותיו הבסיסיות. מכאן, שלמעשה טוענים הסניגורים, שהודעות הנאשם ניתנו שלא מדעת ובהיעדר מימוש מהותי של זכות ההיוועצות. הסניגורים טוענים, כי מופרכות החשדות שהופנו נגד הנאשם בשלב "מעצר הימים" הייתה כה בולטת, והם התריעו מפניה וקבלו על כך "בזמן אמת", אלא שלשיתם, טעו הערכאות השונות (לרבות מותב זה) בפרשנות המצב המשפטי, שאפשרה את המשך החקירה בתנאים פסולים. בנוסף טוענים הסניגורים, כי ההודעות נגבו מן הנאשם בתנאים קשים, למרות גילו המתקדם ומצבו הרפואי.

תגובת המדינה לטענות הסניגורים

10. ביחס לטענות המקדמיות נטען כך:

א. **אשר לאכיפה בררנית** - עניינם של חלק מפעילי "עד כאן" אינו דומה לעניינו של הנאשם, ולא הובאה, בוודאי לא בשלב זה, אף לא ראשית ראיה לאפליה הנטענת לרעת הנאשם.

ב. **אשר להגנה מן הצדק** -

- (1) גם אם אין תקדים להגשת כתב אישום בסעיף אישום זה, אין בכך לבסס טענה של הגנה מן הצדק.
- (2) יש לדחות את הטענה, כאילו הנאשם פעל כ"מתלונן", כאשר פנה לגופי המודיעין של הרשות הפלסטינית, כאילו היו הרשויות המוסמכות, מבחינתו. אם כך הדבר, כי אז היה עליו לטעון, כי "כתב האישום אינו מגלה עבירה", וטענה זו כלל לא נטענה.
- (3) יש לדחות את הטענה בדבר "פוליטיזציה של ההליך", שכן רשויות האכיפה (משטרה, פרקליטות) פעלו על סמך מידע שקיבלו מ"עד כאן". גם אם "עד כאן" הוא גוף בעל סדר יום ומניעים פוליטיים, עצם בירור המידע וההחלטה על פתיחה בחקירה, ניהולה והעמדת הנאשם לדין, התקבלו ע"י גופי המדינה באופן ענייני ועל סמך שיקולים רלבנטיים בלבד, ובוודאי שבשלב זה, לא הונחה כל תשתית לסתור את חזקת תקינות המעשה השלטוני. לא רק זאת, אלא שדווקא מהמסמכים שצורפו להשלמת הטיעונים מצד הסניגורים ניתן ללמוד על היעדר תבנית והיעדר כוונה מובחנת "לרדוף" את הנאשם מבחינה פוליטית - ההיפך מכך - עולה דווקא תמונה של מעשים ספוראדיים ובלתי מאורגנים.

11. ביחס לטענת הזוטא נטען כך:

א. לא הובאה, ולו ראשית ראיה לכך שזכויותיו הבסיסיות של הנאשם הופרו, ובוודאי שלא הובא כל רמז לכך שהחקירות בוצעו מבלי להתחשב במצבו הפיזי של הנאשם ו"גילו המתקדם";

ב. אין כל משמעות לכך שהנאשם לא נחקר על העבירה שבסופו של יום הואשם בה, שעה שהוא הוזרר ביחס לטיב החשדות שהופנו כלפיו המבוססים על אותה מסכת עובדתית. תכליתה של אזהרה לאפשר לנאשם לדעת מה מיוחס לו כך שידע להתגונן בהתאם, וכן לאפשר לנאשם להכיר את זכותו להימנע מהפללה עצמית בדרך של בחירה ב"זכות השתיקה" במקרים המתאימים;

ג. אין בסיס לטענה בדבר אי-חוקיות הטלת מניעת מפגש של הנאשם עם באי-כוחו, וממילא, הסניגורים עצמם ויתרו על טענה זו "בזמן אמת", שעה שהסכימו, במסגרת הליך ערר על החלטת מניעת המפגש, לחזור בהם מן הערר. ממילא, הדרך להשיג על אי-חוקיות, לכאורה, של מניעת מפגש, היא בדרך מינהלית, ולא באופן שבו הדבר נעשה כעת, ובדיעבד.

12. בשורה התחתונה, סבורה המדינה כי אין בסיס לטענות הנאשם באמצעות סניגוריו, וככל שיש מקום לברר טענות אלו, הדבר צריך להיעשות באמצעות שמיעת ראיות בתיק, ולא לפני כן.

דין והכרעה

13. הסניגורים העלו שלל טענות מקדמיות מכוח דוקטרינת "הגנה מן הצדק" וכן "טענת זוטא", ונדמה שבחלקן הן שלובות זו בזו. עם זאת, נדמה שבמוקד טענות הסניגורים עומדת השאלה, **האם הייתה הצדקה, בנסיבות העניין, לבחירתה של המדינה להגיש נגד הנאשם כתב אישום ולייחס לו ביצוע עבירה פלילית, מעצם פעילות העברת המידע המיוחסת לו, למנגנוני המודיעין של הרשות הפלסטינית באופן שיטתי ומתמשך, בדבר מכירת קרקעות בגדה המערבית, מידי ערבים לידי יהודים?** נושא זה, של בעלות בקרקעות, מצוי בליבת המחלוקת הלאומית, הפוליטית, הציבורית והערכית בשיח הישראלי ובישיח הישראלי-ערבי, ולנוכח זאת, העלו הסניגורים ספקות ביחס למניעי המדינה להעמדתו לדין של הנאשם בעבירה שבה הועמד לדין, כשלטעמם ספקות אלו התחזקו לנוכח אי-העמדתם לדין של פעילים בארגון "עד כאן" שפעלו בפרשה זו כ"סמויים" וכ"סוכנים מדיחים" לרעת הנאשם.

טענות ההגנה מן הצדק

14. עניין לנו בטענות מקדמיות, מכוח דוקטרינת "ההגנה מן הצדק", שעוגנה בהוראות סעיף 149(א)(10) לחסד"פ המורה כך:

"149. לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן -
(א)(10) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

15. לא ארחיב על הידוע זה מכבר, ולפיו דוקטרינה זו הוחלה במשפטנו, תחילה באמצעות הפסיקה, ובהמשך על דרך של תיקון החקיקה, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בסעיף 149(א)(10) לחסד"פ שלעיל. למעשה, דוקטרינה זו מאפשרת לערכאה המבררת לעמוד על תקינות התנהלות רשויות החקירה ורשויות התביעה בעניין מסוים,

ולבקרן במידת הצורך. **בפרשת בורוביץ'** [ע"פ 4855/02 מ"י נ' **בורוביץ'** (מיום 31.3.2005) נקבע מבחן תלת שלבי שנועד לסייע לבית המשפט לאתר קיומם של פגמים בהליך ולהעריך את עוצמתם ואת השלכותיהם על זכויותיו של נאשם. מבחן זה סוכם בפסקה 60 בפסק הדין **בעניין ורדי** - רע"פ 1611/16 מ"י נ' **ורדי** (מיום 31.10.2018): "חידוש נוסף ועיקרי בהלכת בורוביץ' נגע להבניית מלאכת האיזון בין השיקולים השונים באמצעות מבחן תלת-שלבי, כאשר כל נדבך בנוי על גבו של הקודם לו במצטבר - **בשלב הראשון** בוחן בית המשפט את הפגמים שנפלו בהליך ואת עוצמתם; **בשלב השני** נבחנת השאלה האם בקיום ההליך הפלילי חרף הפגמים הנ"ל יש משום פגיעה בתחושת הצדק וההגנות **ובשלב השלישי** מעניק בית המשפט את הסעד ההולם המאזן כראוי בין השיקולים, האינטרסים והערכים העומדים ביסוד ההליך הפלילי, לבין הפגמים שנפלו בהליך".

16. בע"פ 6328/12 מ"י נ' **פרץ** (מיום 10.9.2013) (להלן - **עניין פרץ**) נקבע, כי הנטל להוכיח קיומה של הגנה מן הצדק, מוטל על הנאשם, וככל שמרים הוא את הנטל, עובר הנטל להוכיח ההפך מכך לידי המאשימה. אמירה זו נכונה גם ובמיוחד, בנוגע לטענה בדבר אכיפה בררנית או אכיפה מפלה:

"כידוע, לרשות המינהלית עומדת חזקת התקינות המינהלית, שלפיה מוחזקת היא כמי שפעלה כדין - כל עוד לא הוכח אחרת... על-מנת להפריך חזקה זו, על הנאשם הטוען לאכיפה בררנית לנסות לסותרה ולהוכיח כי בוצעה לכאורה הבחנה לא ראויה בין מי שנתונים הרלוונטיים שווים. משעה שהוצג בסיס ראיתי כאמור, מתערערת חזקת התקינות והנטל יעבור אל כתפי הרשות המינהלית, אשר תתבקש להוכיח כי האכיפה - אף שהיא נחזית בררנית על-פני הדברים - התבססה על שיקולים עניינים בלבד, שיש להם משקל מספיק כדי לבסס עליהם את החלטתה..." (פסקה 38).

17. **אשר לטענה בדבר אכיפה בררנית** - לטעמי, לא הוצגה כל תשתית ראיתית, ולו ראשונית, על-מנת לבסס טענה זו. ב"כ המדינה טען לפניי, כי עניינם של אנשי "עד כאן" שונה במהותו מעניינו של הנאשם. על-פניו מעובדות כתב האישום, אכן עולה כי מטרתם של אנשי "עד כאן" "הסמויים", הייתה לחשוף את פעילותו של הנאשם, שנטען בכתב האישום, שהיא בגדר עבירה על החוק. בהינתן האמור ובהינתן דברי הסניגור בדיון, לפיהם "אני מסכים שיש נתונים עובדתיים שחסרים לנו" (פרו' עמ' 7, ש' 17), אני סבור שאף לשיטת הנאשם וסניגוריו, לא ניתן להכריע בטענה זו ללא שמיעת ראיות בתיק, שיכול וישפכו אור על הטענה. על-כן, בשלב זה, לא עלה בידי הסניגורים לסתור את חזקת תקינות המעשה המינהלי.

18. **אשר לטענת ההגנה מן הצדק מטעמים של רדיפה פוליטית** - אין מחלוקת בין הצדדים, כי ארגון "עד כאן", עליו נמנו "הסמויים", וארגון "תעאיוש", מקדמים סדרי יום שונים ואף מנוגדים מבחינת תפיסות העולם הפוליטיות. אין גם מחלוקת, כי עניינו של הנאשם זכה להד תקשורתי נרחב מתחילת חשיפת הפרשה בתוכנית תחקירים בטלוויזיה, ודרך דיוני המעצר בשלב "מעצר הימים" בהם דנתי במהלך ינואר עד מרץ 2016. הסניגורים טוענים, כי פרשה זו נולדה בחטא מתחילתה, בשל שיקולים פוליטיים זרים, וכך גם הגשת כתב האישום. כתמיכה לטענותיהם, צירפו הסניגורים מספר פסקי דין בעניינו של הנאשם, המוכיחים, לטענתם את רדיפתו הפוליטית והלא עניינית ע"י גופי האכיפה של המדינה. כך למשל, התייחסותו לזיכוי של הנאשם ע"י חברתי, כב' השופטת מרים קסלסי במסגרת תת"ע 13-01-7789 (מיום 29.11.2013), שם נתקבלה טענת הגנת מן הצדק, ונמתחה ביקורת על התנהלות המדינה וגופיה. עוד היפנו לשני הסכמי פשרה בתביעות נזיקת שהגיש הנאשם נגד המדינה בגין אכיפה זו, בהם הסכימה המדינה לפצותו. ב"כ המאשימה דחה טענות אלו בדבר רדיפה פוליטית, באופן

נמרץ, וטען כי התנהלות המאשימה הייתה מקצועית ועניינית, ועובדה היא, שלמרות החשדות הראשוניים החמורים מאוד כנגד הנאשם, עוד בהיותו חשוד, הוגש בסופו של יום, כתב אישום מתון יחסית על סמך התשתית הראייתית ההולמת את האישום שנבחר (פרו', עמ' 11, ש' 10-18). אשר למסמכים אליהם היפנו הסניגורים נטען כי לא ניתן ללמוד מהם דבר.

19. לא ניתן לומר, כי טענת הסניגורים נטענה "בעלמא", או כי אין בסיס ראשוני לסברתם זו. הדבר מעורר חוסר נוחות כאשר נגלית התמונה הכוללת, על סמך החומרים שהוצגו לי עד כה, ומדובר בחומרים חלקיים בלבד. עם זאת, אין במסמכים שהוצגו או בטענות שנטענו, כדי לסתור את חזקת התקינות של המעשה המינהלי בשלב זה, וגם טענה זו, ראויה להתברר במסגרת שמיעת הראיות. זאת ועוד, לנוכח חומרת החשדות הראשונים שנמצא להם בתחילה חשד סביר מספק, שאף הצדיק מעצר ממושך, על פניו מחליש את עוצמת הטענה בדבר רדיפה פוליטית.

סיכום עד כאן

20. נדמה, כי הזמן לבירור הטענות המקדמיות שהועלו, טרם הגיע. כפי שאין מקום לבררן כעת, על סמך תשתית מידע מינימלית, אין גם מקום לדחות על הסף מאותם טעמים בדיוק. כפי שצינתי בת"פ 36553-08-16 מ"י נ' שפירא ואח' (החלטה מיום 11.7.2019) בדחותי בירור טענה של הגנה מהצדק:

"אבקש להפנות לדברי כב' השופטת איילת השחר ביטון פרלה, בת"פ (קריית)
50479-11-17 פרקליטות מחוז חיפה-פלילי נ' בן חמו (מיום 5.3.2018):
28. **בטרם אנמק החלטתי אקדם לאמר כי לא מצאתי לקבל את הבקשה,
על שני ראשיה, היות שלעת הזאת לא הונחה לפני תשתית מספקת לקבוע כי
נפלו פגמים בהליכים שקדמו להגשת כתב האישום, כנטען ע"י המבקש.
המבקש למעשה חותר להכרעה על פי 'הנראות' שבדבר ואולם טענה שכזו,
שתוצאותיה עשויות להגיע כדי ביטול כתב האישום, היא עניין להכריע בו לפי
המהות.**
..."

34. **למה ועל בסיס מה החליטה המאשימה להעמיד את המבקש לדין? ...
עודי מצויה בפרוזדור ההליך ובחינתן של השאלות הללו בהיבט של הגינות
משפטית ועקרונות צדק, כמו גם בהיבט של ביקורת מינהלית בפלילים,
מחייבים כניסה לטרקלין - לאמור, שמיעת ראיות והצגת התשתית שהונחה
לפני מקבלי ההחלטות עובר לקבלתן".**

טענות הזוטא

21. עמדתי בהרחבה על טענות הזוטא שהעלו הסניגורים. כפי שצינתי לעיל בעניין הטענות המקדמיות להגנה מן

הצדק, גם טענות הזוטא צריכות להתברר באופן סדור, באמצעות שמיעת ראיות. להלן התייחסות קצרה לטענות שהועלו.

22. **אשר לייחוס סעיף 7(ב) סיפא לחוק יישום** - כאמור אין מחלוקת כי מדובר בעניין תקדימי, ואולם אין בעובדה זו כדי לפסול על הסף, את שיקול הדעת הרחב הנתון למאשימה, בכל הנוגע לעצם ההעמדה לדין ובחירת סעיף ההעמדה לדין. הסבריו של ב"כ המאשימה ביחס לבחירת הסעיף הגיוניים ומתיישרים עם נוסח החוק ותכליתו כפי שבאה לידי ביטוי בהצעת החוק, שביקשה לתקן "לקונה" הנוגעת למגע עם הגורמים המזוינים וגורמי המודיעין ברשות הפלסטינית, להבדיל ממגע עם "סוכן חוץ" של מדינת זרה.

סעיף 7א לחוק היישום קובע כך:

"(א) המגייס אזרח ישראלי או תושב ישראל לשרת בכוח מזוין של המועצה או בכוח מזוין זר אחר הפועל בתחומי המועצה (בסעיף זה - כוח מזוין), דינו - מאסר שבע שנים.

(ב) אזרח ישראלי, או תושב ישראל, המתגייס לשרת באחד מהכוחות המזוינים כאמור בסעיף קטן (א), או המשתתף לכוח כאמור, **או בפועל בשירותו של כוח כאמור**, דינו - מאסר חמש שנים.

(ג) בסעיף זה -

'המועצה' - כהגדרה בסעיף 3;

'כוח מזוין' - לרבות גוף מודיעין של כוח מזוין" (ההדגשה הוספה)

23. בהצעה לתיקון החוק, שהועלתה במהלך שנת 2002 (תקופת האינתיפאדה השניה) נטען, כי "**קיימת תופעה של גיוס תושבי מדינת ישראל ואזרחיה, בעיקר מקרב תושבי מזרח ירושלים, למנגנוני הביטחון של הרשות הפלסטינית ולכוחות מזוינים אחרים הפועלים בשטחי הרשות הפלסטינית, ופעילות של מגויסים אלה בשירות הכוחות המזוינים האמורים בתחומי מדינת ישראל ובתחומי המועצה. מציאות זו פוגעת בביטחון המדינה ואינה מתיישבת עם כיבוד ריבונותה של מדינת ישראל**" (ה"ח 3091, כ"ב באדר התשס"ב, 6.3.2002, עמ' 362).

24. דברים ברוח דומה הציג שר המשפטים דאז, מאיר שטרית, בעת דיון במליאת הכנסת בקריאה ראשונה:

"הדבר השני שאני מבקש להעיר בא מכך שחברים קצת שואלים וקצת התבלבלו מדוע מגישים את החוק. **במצב הקיים היום, רבותי, אזרח ישראלי שמתגייס לארגון טרור, יש לזה תרופה. הנקודה היא, שהיום הרשות הפלסטינית איננה מוגדרת כארגון טרור, ולכן מי שמתגייס היום לרשות הפלסטינית או שהרשות הפלסטינית מגייסת אותו, אי-אפשר להעמיד אותו לדין לפי החוק למניעת טרור. החוק הזה בא למנוע את המצב הזה, כי, לצערי הרב, על-פי הנתונים שבידינו, הרשות הפלסטינית פעילה בעיקר במזרח-ירושלים ומגייסת אנשים לכוחות המזוינים שלה במזרח-ירושלים...**" (ההדגשה הוספה)[1].

25. מכאן, שהעמדתו לדין של הנאשם בעבירה זו, אינה בלתי סבירה, בנסיבות העניין ובהתחשב במיוחד לו.

26. לכאורה, טענה זו אינה נוגעת ל"זוטא", אלא שהסניגורים טענו, כי עצם בחירת סעיף זה להאשים בו את הנאשם, תחת "מגע עם סוכן זר", שאינו רלבנטי לעניינו, היה בו להטעות את הנאשם ולהכשיל אותו ביכולתו להגן על עצמו, שכן הנאשם עצמו סבר, כי פעילותו, שבה הודה - עצם העברת המידע למנגנוני הרשות הפלסטינית - הייתה לגיטימית ולא הייתה בגדרי אותה עבירת ביטחון. טענה זו מובנת לי, ואולם על-פניו, יהיה צורך להכריע בה לאחר שמיעת מכלול הראיות לגבי נסיבות גביית הודעות הנאשם.

27. **אשר למניעת מפגש הנאשם עם עורך דין** - לטעמי, לא הונחה תשתית ראייתית, ולו ראשונית, לטענה כי מניעת המפגש של הנאשם עם עורך דין הייתה שלא בסמכות ולא כדין, אגב הטעיית הערכאות השיפוטיות. דווקא קיומם של הליכים מינהליים בהקשר זה, והאופן שבו הסתיימו בהסכמה, מבלי שמוצו למעשה, מלמד כי התקיימה ביקורת שיפוטית "בזמן אמת". לצד זאת, אינני מקבל את טענת המדינה ל"השתק" של הסניגורים לטעון בהקשר זה במסגרת תיק זה, אל מול הערכאה המבררת. אין הדבר שונה מטענות "הגנה מהצדק", המאפשרות לבית המשפט להפעיל ביקורת מינהלית על החלטות שליוו את ההליך הפלילי אף טרם ההעמדה לדין במסגרת "תקיפה עקיפה". גם כאן, מלאכה זו תלויה בקבלת ראיות ובהערכתן.

סוף דבר

28. הסניגורים תקפו את תקינות ההליך המשפטי בעניינו של הנאשם במספר חזיתות. מחד, אינני קובע, בשלב זה, כי מדובר בטענות משוללות יסוד, ומאידך, אינני קובע, כי יש ממש בטענות וכי ראוי לקבלן. כל שביכולתי לעשות כעת הוא, לקבוע כי טרם בשלה העת להכריע בטענות, ודין להישמע על פי הסדר הדיוני הראוי, במסגרת שלב שמיעת הראיות.

29. אך מובן, כי יש לברר תחילה את "טענות הזוטא" ולהכריע בהן, שכן להכרעה בהן, תהא השלכה על המשך ניהול המשפט.

30. יוצא, אפוא, כי בשלב זה הטענות נדחות עד לביורן, וכעת יתכבדו הסניגורים למסור את תשובת הנאשם לאישום.

ניתנה היום, י"ג תמוז תשע"ט, 16 יולי 2019, במעמד הצדדים.

[1] מתוך דברי הכנסת המופיעים באתר הכנסת: **הכנסת החמש-עשרה הישיבה המאתיים-ותשעים-ושתיים שני, כ"ז באדר תשס"ב, 11 במרס 2002**

<https://main.knesset.gov.il/Activity/plenum/Pages/SessionItem.aspx?itemID=161435>